

*

Врабчо въ кжщата живѣе
 подъ стрѣхата
 и на кжщата се смѣе:
 — Ай, горката,
 що за кжща, дупка сжща!
 И предъ тоя хубавъ свѣтъ
 тя затворена отворедъ.
 Стрѣхата ѝ — да, полезна,
 вжтре — хичъ не ща да влѣзна!
 Ала зимата дойде
 съ бури, съ хали,
 леле, никого не жали!
 Врабчо нашъ тогазъ видѣ
 въ кжщи малкото дете
 Николайчо, цѣлъ день пѣе,

шомъ на топло си живѣе.
 Вънъ каквото ще да става
 Колю петъ пари не дава!
 А пъкъ Врабчо вънка зъзне,

човката му ще замръзне!

*

Ето пукна пролѣтъта
 и напжпиха листа.
 Лястовичкитѣ се връщатъ
 и гнѣздата подъ стрѣхата
 украсиха всѣка кжща.

Щъркелъ младъ пристига, ето
 слиза право отъ небето
 върху кжщата на Слави,
 кракъ да вдигне не забрави.
 И извика: „Чуйте всички,
 малки и голѣми птички,
 умно нѣщо е човѣка,
 кжщи прави отъ сто вѣка.
 И до днеска ни веднажъ,
 надъ стрѣхата, никой мжжъ
 зарадъ мене не забрави
 и коминче да постави!
 Вѣрвамъ, нѣма ни единъ
 между васъ,
 който казалъ би на гласъ,
 че харесва кжща безъ коминъ!

Лжецарь Станчевъ